

HRÁTKY

Přišla jsem včas.

Když jsem ve středu ráno vešla do učebny chemie, strčil mi Corey do ruky lístek. „Heslo dne,“ zašeptal a šel si sednout na své místo. Počkala jsem, dokud jsme neseseděli všichni, a až pak jsem lístek rozbalila. „*Přinutit slečnu Blackovou, aby vyslovila nahlas ‚orální sex‘.*“

Spadla mi brada.

„Tak co? Zase ta hra?“ zeptal se zvědavě Lee.

Podala jsem mu lístek. Uvědomila jsem si, že si dává pozor, aby se mě nedotkl, stejně jako jsem si ho dávala já. Četl a rty se mu zvlínily úsměvem.

Do třídy vešla slečna Blacková a zahájila hodinu.

Lee se ke mně naklonil. „Co dostane vítěz?“

Užasle jsem se na něj podívala. „Cože?“

„Co dostanu, když to dokážu?“

„To nedokážeš,“ zašeptala jsem s pohledem upřeným dopředu, aby na nás nepřipoutala pozornost. „To nedokáže nikdo. Vždyť se na ni podívej.“ Kývla jsem směrem k tabuli, na kterou slečna Blacková právě napsala „srážení síranu barnatého“.

Měla kostkovanou sukni, model Skotská vysočina, dlouhou ke kolenům, na nohou měla navlečené šedivé zdravotní punčochy. Vše to bylo korunováno pletenou vestou a bílou halenkou s broží u krku. Byla typickým ztělesněním matrony. Nikdo ve škole nikdy neslyšel sebemenší zmínku o existenci něčeho takového jako je „životní partner“ slečny Blackové. Jestli se za jejího mládí vyučovalo něco jako sexuální výchova, určitě chodila za školu. A nejspíš to bylo poprvé a zároveň naposledy v jejím životě.

„Biologii určitě neučí právě proto, aby se nemusela věnovat takovýmhle tématům,“ řekla jsem Leeovi.

Dál se sebevědomě usmíval. „Co mi dáš, když to dokážu?“ trval na svém.

„Pozvu tě na zmrzlinu,“ zopakovala jsem jeho nedávnou nabídku.

„To nestačí. Sama jsi řekla, že nebude jednoduché k tomu slečnu Blackovou přimět. Potřebuju mnohem větší motivaci.“

Zapomněla jsem na tabuli a zůstala na něj zírat. Chce snad, abych si na tělocviku sundala tričko?

Přerušil mé úvahy. „Vezmeš mě s sebou do hospody tvé mámy.“

„COŽE?“ byla jsem tak překvapená, že jsem to nedokázala říct potichu. Všichni kolem na nás zůstali koukat. Včetně slečny Blackové.

„Slečno Morganová, nerozumíte něčemu?“

Pohlédla jsem z Leea na slečnu Blackovou a znovu na Leea. Opřel se, vítězoslavně se usmíval a byl si zřejmě zcela jistý svým vítězstvím.

„Souhlasím,“ procedila jsem mezi zuby a slečně Blackové jsem hlasitě řekla: „Pan FitzMor mi tu zrovna říkal, že mu toto tvrzení přijde nelogické.“

Lee přimhouřil oči – přivedla jsem ho do naprosto nemožné situace.

„Pane FitzMore, chcete snad tvrdit, že toho víte o radiu víc než Marie Curie?“ zeptala se kousavě slečna Blacková. Malé hnědé kostěné brýle jí rozčilením poskakovaly na nose.

Lee se ani nenapřímil a stále se uvolněně opíral o opěradlo své židle. „Řekněme si to na rovinu, Marie Curie žila před více jak sto lety. Od jejích dob se lidstvo přece jen výrazně posunulo ve vývoji,“ pronesl klidně. „Tehdejší automobily měly nanejvýš tři koně, dnes existují motory, které jich mají přes šest set. Tenkrát umíraly miliony lidí na španělskou chřipku, kterou je dnes možné vyléčit malou dávkou antibiotik. Od těch dob jsme vynalezli pytlíkové polévky, chemické čistírny i kondomy s příchutěmi.“ Při jeho posledních slovech učebnou zašumělo chichotání. Lee to ignoroval. „Souhlasíte